

La pilota tacada

«*Dels periodistes i els espectadors no en depèn la tria de la seu de Qatar, però sí tenir una mirada més perifèrica i més crítica*»

Aquest diumenge a la tarda la pilota començarà a córrer a Qatar. Ho farà, després de la cerimònia inaugural, a l'estadi de Jor amb un partit que enfrontarà la selecció nacional del país i la de l'Equador. A l'acte inaugural hi cantaran artistes de primera fila internacional com Maluma, BTS o Nicky Minaj, que no han tingut cap dubte en ser-hi, i no consta de cap selecció o estrella del futbol mundial que s'hagi negat a jugar a Qatar. El futbol qatarià, els seus dòlars de fet, ja havien atret en els darrers anys estrelles d'aquest esport en el tram final de la seva carrera esportiva, des de Xavi fins a Guardiola passant per Raúl, Hierro, Romario o Batistuta.

A Qatar no es respecten els drets de les dones (malgrat que això no escandalitza tant a alguns com quan es fa a l'Iran), es persegueixen els homosexuals i el seu govern és una monarquia absolutista i corrupta. Malauradament, això no és extraordinari ni excepcional. Sí que ho és, però, que una organització com la FIFA, que hauria de promoure valors vinculats a l'esport com ara la solidaritat, la companyonia, el joc net o els hàbits saludables, no tingui cap problema en corrompre's i en triar aquest país com a seu. Us aconsello, en aquest sentit, el documental de Netflix *Los entresijos de la FIFA* sobre la degradació del "futbol producte" i les seves nefastes conseqüències que explica, per exemple, que en una inaudita doble designació el 2010 Rússia i Qatar passessin per davant dels Estats Units i el Regne Unit per organitzar els mundials de 2018 i 2022. En aquest darrer cas amb un tripijoc francès.

La coherència total no existeix en cap àmbit de la vida. Sempre hi ha contradiccions i només els fanàtics són coherents en tot o ho fan veure. És contradictori, per exemple, organitzar unes olimpíades a la Xina o tenir intercanvis comercials, culturals o de qualsevol altre tipus amb països autoritaris com ara el Marroc. Però una cosa és fer la viu-viu i una altra organitzar un Mundial a Qatar amb tot el que això suposa de blanqueig d'un sistema corrupte i que ha suposat la mort de més de 6.000 treballadors tractats pràcticament com a esclaus, segons *The Guardian*. El president de la FIFA Gianni Infantino s'escuda en el nefast argument que no cal esgarrifar-se, que en els darrers tres mil·lennis els europeus n'hem fet de més grosses mentre clama contra la "hipocresia" de qui gosa criticar-lo.

És inexplicable el que fa la FIFA i també ho era, per cert, que sota la controvertida presidència de Sandro Rosell, el Barça, amb els valors que sempre ha volgut representar, abraçés l'esponsorització qatariana. Amb el futbol, a més, plou sobre mullat, tal com ens recordarà aquests dies a la seva secció *Futbolística* Ramon Usall. El Mundial a la Itàlia feixista del 1934 o el vergonyós campionat a l'Argentina de la dictadura militar de 1978 en són exemples encara vius.

El Mundial de Qatar genera també un dubte ètic al periodisme. Sobre si informar-ne, si col·laborar-hi o si anar-hi. Un Mundial de futbol, l'esport que mou més passions del món, és un gran esdeveniment informatiu, genera un interès innegable i històries que sempre val la pena seguir més enllà del que passa durant 90 minuts dins del camp. Com el Barça, és una realitat i una demanda informativa que no es pot obviar. Però, al meu entendre, seria erroni informar-ne com si res i no fer notar la gravetat de la tria d'aquest país com a seu. Una tria, per cert, que ha obligat fins i tot a canviar les dates de la competició, ja que a l'estiu és impossible jugar a futbol al desert i al pas que va també ho serà al nostre país.

Dels periodistes i els espectadors no en depèn la tria de la seu, però sí tenir una mirada més perifèrica i més crítica. Aquests dies corria per les xarxes el fragment d'una entrevista de Xavier Bosch a Joaquim Maria Puyal, referent periodístic i pioner de les retransmissions del futbol en català. Lamentava que ell va ser a Argentina el 1978 per retransmetre el Mundial, però que

aleshores no va fer massa cas al que passava més enllà del futbol, que no va aprofundir i que li va faltar aquesta mirada perifèrica.

Esperem que aquest cop, ja que 44 anys després es repeteix la infàmia, no torni a passar tan desapercibuda i que, malgrat que sembla difícil treure el futbol de la seva bogeria turbocapitalista, la FIFA s'ho hagi de pensar una mica més a l'hora de blanquejar dictadures i empastifar el millor espectacle del món. Maradona va dir en el seu comiat l'any 2001, en referència a la seva poc edificant vida personal i en l'intent de separar-la de la seva trajectòria esportiva i de la bondat de l'esport, que "*la pelota no se mancha*". Els dirigents del futbol mundial l'han tacada.